

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Singulární společnost Brumov**, se sídlem Družba 1204, Brumov-Bylnice, zastoupený JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: **Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Přemyslova 19, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 11.6.2014, č.j. KUZL 29230/2014, sp.zn. KUSP 29230/2014 ŽPZE-AO,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 11.6.2014, č.j. KUZL 29230/2014, sp.zn. KUSP 29230/2014 ŽPZE-AO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Kellera, advokáta, se sídlem Jaselská 23, Brno.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2014, č.j. KUZL 29230/2014, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru životního prostředí (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 16.4.2014, č.j. MUVK/7314/2014/ŽP. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a osvědčení prvostupňového orgánu ze dne 16.4.2014, č.j. MUVK/7313/2014/ŽP.

I. Podstata věci

Dne 24.3.2014 žalobce podal žádost o určení právního vztahu ve smyslu § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jejímž prostřednictvím se domáhal určení, zda, na základě jakého správního rozhodnutí a odkdy došlo ke vzniku honitby Sidonie (Sidonie-Cigán), a dále zda a na základě jakého správního rozhodnutí a odkdy byl či nebyl součástí této honitby i pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, a příp. zda tento stav trvá či zanikl zejména k pozemku p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Žalobce svoji žádost shrnul tak, že se domáhá určení, že pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, není součástí honitby Lesů České republiky, s.p. (osoba zúčastněná na řízení).

Dne 16.4.2014 vydal prvostupňový orgán pod č.j. MUVK/7314/2014/ŽP usnesení, kterým rozhodl o zastavení řízení, neboť se žádost žalobce stala bezpředmětnou z toho důvodu, že téhož dne pod č.j. MUVK/7313/2014/ŽP vydal osvědčení, že honební pozemek p. č. 2883/3, zapsaný na listu vlastnictví č. 376 v k. ú. Brumov, je na základě rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, součástí honitby ev. č. 519 „Sidonie – Cigán“, která byla tímto rozhodnutím uznána osobě zúčastněné na řízení, přičemž účastníky řízení poučil, že proti osvědčení není odvolání přípustné.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že prvostupňový orgán namísto vydání deklaratorního rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu vydal osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, aniž by se však podle žalobce jednalo o věc nepochybnou či nespornou, jak předpokládá výše citované ustanovení.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a poukázal na rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, s tím, že na základě existence tohoto rozhodnutí je zřejmé, že věc nebyla spornou a prvostupňový orgán tudíž správně vydal osvědčení postupem v souladu s § 142 odst. 2 správního řádu.

Závěry prvostupňového orgánu a žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, o uznání honitby Lesů ČR, s.p., Sidonie-Cigán, o něž se opírá osvědčení, je nicotné a nijak z něj nevyplývá, že konkrétně pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, je součástí honitby Sidonie-Cigán. Absentuje tu jednak výčet pozemků a i se slovním popisem a mapovým zákresem je vymezení honitby neurčité a v rozporu s vyhláškou č. 20/1988 Sb., kterou se provádí zákon o myslivosti (dále jen „vyhláška č. 20/1988 Sb.“). Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že nebyl účastníkem správního řízení o přičlenění honebního pozemku k honitbě Sidonie-Cigán ani správního řízení o uznání této honitby ve smyslu zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon č. 23/1962 Sb.“), ani uvedení honitby do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“). Za tohoto stavu bylo podle žalobce namístě, aby prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále poukazuje na to, že z dohody z roku 1992 o směně pozemků mezi osobou zúčastněnou na řízení a Honebním Společenstvem Brumov – Bylnice, jehož je žalobce členem, nevyplývá, zda přičlenění pozemku p.č. 2883/3, v k.ú. Brumov, v roce 1993 k honitbě vlastní osoby zúčastněné na řízení Sidonie-Cigán bylo pokryto dohodami s vlastníky. Účastníky řízení o uznání honitby Sidonie-Cigán v roce 1993 měli být i vlastníci přičleňovaných pozemků s ohledem na dotčení na jejich vlastnických právech ve smyslu zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, přitom účastníkem byla pouze osoba zúčastněná na řízení.

V podané replice žalobce setrval na své argumentaci, přičemž zdůraznil, že dohoda ze dne 14.5.2003 o přičlenění honebního pozemku p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, do honitby Sidonie je neplatná a nadto byla dne 14.5.2003 byla vypovězena.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházejícímu usnesení o zastavení řízení a osvědčení prvostupňového orgánu. Zároveň se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993 a rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru životního prostředí, ze dne 10.2.2003, č.j. ŽP-12332/02.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. K námitkám uplatněným v žalobě uvádí, že z mapové přílohy s vyznačením hranic honitby, jež je součástí rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně ze dne 9.3.1993, č.j. zem. 720/64/93-Ho,

jednoznačně vyplývá, že se pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, nachází uvnitř honitby Sidonie-Cigán a je tedy její součástí. Krajský úřad dále poukazuje na to, že předmětný pozemek je již od roku 1993 myslivecky obhospodařován jako součást honitby Sidonie-Cigán, přičemž pochybnosti o platném zařazení tohoto pozemku byly vzneseny až po více jak 20 letech tohoto užívání.

Žalovaný setrval na svém právním názoru po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, resp. odmítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s vyjádřením žalovaného a potvrdila, že předmětný pozemek obhospodařuje v rámci honitby Sidonie-Cigán již od roku 1993.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Podstatou žalobních námitek je nesplnění podmínek pro to, aby řízení o žádosti o určení právního vztahu mohlo být zastaveno, neboť se žádost o určení právního vztahu stala bezpředmětnou s ohledem na vydané osvědčení. Žalobce předně rozporuje to, že ve věci bylo vůbec možné vydat osvědčení, a naopak je toho názoru, že šlo o věc spornou, o níž mělo být rozhodnuto podle § 142 odst. 1 správního řádu.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci tyto relevantní skutečnosti.

Dne 24.3.2014 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu, kterou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí zda a na základě jakého právního rozhodnutí a odkdy došlo ke vzniku honitby Sidonie (Sidonie-Cigán) a zejména zda a na základě jakého správního rozhodnutí a odkdy byl či nebyl součástí této honitby i pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, a příp. zda tento stav zejména k pozemku p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, trvá či zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Žalobce žádal o vydání rozhodnutí, že pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, není součástí honitby osoby zúčastněné na řízení. Tuto žádost žalobce odůvodnil nevyjasněnými vztahy a s tím souvisejícím omezením hospodaření s majetkem. Svoji žádost žalobce doplnil mj. o tyto důkazy: výpis z LV 376 (k.ú. Brumov), rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, dohodou o přičlenění honebních pozemků do honitby Sidonie ze dne 14.5.2003, výpověď ze dne 12.4.2006 a komunikací s osobou zúčastněnou na řízení (dopisy ze dne 14.4.2006, 19.8.2013, 5.11.2013, 20.11.2013).

Z rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, se podává, že se za honitbu uznávají honební pozemky dle předložených dokladů o vlastnictví a popisu hranice honitby. Součástí tohoto rozhodnutí je mapa se zákresem honitby v měřítku 1:25000, kde je hranice honitby vyznačena červenou čarou. Toto rozhodnutí vycházelo z návrhu na uznání vlastní honitby, které je rovněž součástí správního spisu, kde je mj. slovně popsána hranice honitby následovně: v úseku Vlára–Kosák tvoří hranici honitby státní hranice vznikající České republiky, v oblasti Cigán je hranice vedena po hranici lesa, který je v majetku osoby zúčastněné na řízení, takto je vedena hranice i dále, k vyrovnání dochází v úseku Nesázalovec, Okruhle, Lések a Žleb pod Petrovicí, odtud je hranice honitby tvořena železniční tratí Brno–Trenč. Teplá. Z části C (smluvně vyměněné honební pozemky) návrhu na uznání honitby vyplývá, že součást honitby tvoří i pozemky vlastníka „Singulár Brumov“, konkrétně lesní půda o celkové výměře 165,28 ha. Součástí návrhu o uznání honitby jsou rovněž pomocné výpočty, přičemž výměra u pozemků uvedených ve sloupci žalobce se shoduje s výměrou uvedenou v návrhu na uznání honitby jakožto smluvně vyměněných honebních pozemků tvořící součást honitby v části C (tedy 165,28 ha).

Dále je součástí správního spisu souhlas s pronájmem lesních pozemků ze strany osoby zúčastněné na řízení a umožnění výkonu práv honitby na těchto pozemcích ze dne 2.12.1992, p.č. 1158, 1559, 1567, 1550, 1551, v k.ú. Brumov.

Z dohody o přičlenění honebního pozemku ze dne 14.5.2003 vyplývá přičlenění honebních pozemků k honitbě a jejím předmětem jsou pozemky o výměře 165,5856 ha lesní půdy na pozemku p.č. 2883, k.ú. Brumov. Účastníci této dohody (žalobce /zastoupený p. Šabršulou/ a osoba zúčastněná na řízení) souhlasí s přičleněním honebních pozemků, s právem osoby zúčastněné na řízení s nimi hospodařit, za což žalobci náleží úplata ve výši 118,84 Kč za jeden hektar plus částka odpovídající DPH. Žalobce posléze tuto dohodu vypověděl. V návaznosti na tuto výpověď mu osoba zúčastněná na řízení sdělila, že honitba Sidonie-Cigán je uznána do roku 2013 a o případné změně hranic honiteb rozhodne v roce 2013 orgán státní správy lesů a myslivosti.

Z dohody o výši úhrady za přenechání práva využití pozemků k výkonu myslivosti, číslo honitby 720/64/93-Ho, uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení dne 1.11.1993 vyplývá, že se osobě zúčastněné na řízení přenechávají k provozování myslivosti lesní pozemky o výměře 165,28 ha za cenu 85,71 Kč/ha. Tato dohoda se uzavírá na období od 1.4.1993 do 31.3.2003.

Z výpisu z LV 376 ze dne 10.6.2014 plyne, že obnovou operátu vznikla z PK p.č. 1550, 1551, 1558, 1559, 1560, 1561, parcela č. 2883/3, k.ú. Brumov.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení (§ 142 odst. 2 správního řádu).

Podle § 142 odst. 3 tohoto zákona pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.

Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu je specifickým druhem řízení, v němž se rozhoduje o tom, zda právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Přitom se nemusí jednat pouze o právní vztahy vzniklé či trvající již za účinnosti správního řádu. Správní řád přitom stanoví podmínky, jež musí být kumulativně splněny, aby bylo možné vydat deklaratorní rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení.

Žadatel musí především prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí s požadovaným obsahem je nezbytné pro uplatnění jeho práv, jinak by jeho žádost mohla být zamítnuta. *„Vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu nemá sloužit toliko jen ke konstatování, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo, ale má být zejména nezbytným podkladem pro následné další konkrétní kroky žadatele k ochraně jeho subjektivního práva, přičemž účel vydání deklaratorního rozhodnutí musí být jasně pojmenován a musí být rovněž právně uskutečnitelný, tj. musí být zřejmé, že určitá práva konkrétnímu žadateli svědčí a musí být prokázáno, že k jejich ochraně a následným krokům ve věci je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné a že jej tedy nelze dosáhnout jinak...“* (cit z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2015, č.j. 11 A 116/2014-32, dále viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č.j. 7 As 100/2014 – 52, č. 3151/2015 Sb. NSS).

Ve druhém odstavci § 142 správního řádu je dále stanoveno, že deklaratorní rozhodnutí se nevydává, pokud lze o vzniku, trvání či zániku vydat osvědčení, případně lze tuto otázku řešit v rámci jiného správního řízení.

Ve smyslu § 142 správního řádu je tedy nutno odlišovat osvědčení (odst. 2 citovaného ustanovení) a deklaratorní rozhodnutí (odst. 1 citovaného ustanovení). Po formální stránce je osvědčení úkonem podle části čtvrté správního řádu, zatímco deklaratornímu rozhodnutí předchází řízení se všemi atributy s tím souvisejícími (účastníci řízení, dokazování, procesní obrana a přirozeně vydání rozhodnutí). Podstatným je však především rozdíl v jejich obsahu, tedy jejich materiální stránka.

Osvědčením se osvědčují skutečnosti obecně známé z úřední činnosti správního orgánu, vyplývající z různých evidencí, tedy skutečnosti, o nichž není právní spor ani jiné pochybnosti, přičemž při jejich vydání správní orgán nerozhoduje v mezích správního uvážení.

„V souvislosti s projednávanou věcí je nezbytné zabývat se právním charakterem tzv. aktů osvědčovacích, které bývají zaměňovány (a to i názvem) vrchnostenskými akty - nálezy, tedy deklaratorními rozhodnutími. Ryzí osvědčovací akt však jen úředně potvrzuje skutečnosti, které jsou v něm uvedeny. Ryzím osvědčením se nechce odklízet právní spor nebo zakládat pro osobu nová právní pozice. Vydává se v případech, kdy není o věci pochybnost, není zapotřebí použít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem a mají být osvědčeny skutečnosti úředně známé. Platí pro ně presumpce správnosti, pokud není prokázán opak“ (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 1995 ve věci sp. zn. 6 A 188/94, které ačkoliv bylo vydáno ještě za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., s ohledem na obdobný charakter osvědčení a deklaratorního rozhodnutí v předchozí a současné právní úpravě, je plně aplikovatelné i na právě posuzovanou věc). *„Osvědčení podle § 154 správního řádu z roku 2004 správní orgán vydává tam, kde o daných skutečnostech, které jsou takto osvědčovány, není právní spor ani jiná pochybnost a jsou obecně známé z úřední činnosti správního orgánu...“* (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 26. 1. 2010, č.j. 59 Ca 68/2009-34).

Zatímco osvědčení se tedy vydává v případě nesporných skutečností, deklaratorní rozhodnutí autoritativně vyvozuje závěr ze skutečností sporných. Žalobce v této souvislosti namítá, že se domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu ve věci, jež má sporný charakter a o níž tedy není možné vydat osvědčení.

Prvostupňový orgán přitom vycházel z rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9.3.1993, jehož součástí je mapa se zákresem honitby. Bližší informace ohledně honitby, včetně označení pozemků, jež mají být součástí honitby, však v tomto rozhodnutí chybí. Předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě návrhu na uznání honitby, kde je hranice honitby slovně popsána. Návrh na uznání předmětné honitby se zmiňuje o žalobci a s ním smluvně vyměněných honebních pozemcích. Arch pro pomocný výpočet obsahuje parcelní čísla v majetku žalobce, jež měly být zahrnuty pod honitbu. Součástí spisového materiálu je rovněž souhlas s pronájmem lesních pozemků a umožnění honitby osobě zúčastněné na řízení, přitom parcelní čísla na pomocných výpočtech (p.č. 1550, 1551, 1558, 1559 a 1567/7, k.ú. Brumov) a tomto dokumentu jsou v podstatě stejná (p.č. 1550, 1551, 1558, 1559 a 1567, k.ú. Brumov). Z výše uvedených listin, jež jsou součástí spisového materiálu, je zřejmé, že předmětem smluvně převedených pozemků z roku 1993 byly pozemky pod p.č. 1550, 1551, 1558, 1559 a 1567/7, k.ú. Brumov. Jedním z podkladů obsažených ve správním spisu je i dohoda o přičlenění honebního pozemku ze dne 14.5.2003, v níž je uvedeno, že předmětem této dohody je přičlenění honebního pozemku p.č. 2883, k.ú. Brumov, o výměře 165,5856 ha k honitbě Sidonie-Cigán, spolu s dohodou o výši úplaty. Pokud jde o další listinu - výpis z LV č. 376, k.ú. Brumov, z ní vyplývá, že pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, není totožný s pozemky uvedenými v návrhu na uznání honitby. Součástí správního spisu dále není jakákoli další dokumentace o tom, že by o přičlenění honebního pozemku na základě dohody ze dne 14.5.2003 rozhodl

orgán státní správy myslivosti (§ 30 odst. 1 zákona o myslivosti). Pokud jde o rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru životního prostředí, ze dne 10.2.2003, č.j. ŽP/2280/2003, tím došlo k doplnění rozhodnutí o uznání honitby Hložec, ze dne 9.3.1993, č.j. Zem/720/64/93-Dr, neboť tímto rozhodnutím byla honitba Sidonie-Cigán toliko zařazena do jakostních tříd a stanoveno minimální množství normovaného stavu zvěře tak, aby rozhodnutí o uznání honitby ze dne 9.3.1993 bylo v souladu s platným zákonem o myslivosti.

Lze tedy konstatovat, že otázka, zda je pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, součástí honitby Sidonie-Cigán, není otázkou takového charakteru, kterou by bylo možno pouze osvědčit ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, nýbrž jde o otázku spornou, která ostatně také prvostupňovým orgánem takto materiálně posuzována byla, jak bude rozvedeno níže.

Pokud jde o správní akt prvostupňového orgánu označený jako osvědčení, který prvostupňový orgán vydal k žádosti žalobce, je odůvodněn následujícím způsobem: „*Správní orgán po prostudování listiny předložené v rámci podané žádosti o vydání výše uvedeného rozhodnutí seznal, že pozemek parc. č. 2883/3 v kat. území Brumov je součástí honitby ev. č. 519 „Sidonie – Cigán“, která je honitbou vlastní ve vlastnictví společnosti Lesy České republiky, s.p., a to na základě rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 9. 3. 1993, č.j. zem 720/64/93-Ho. V tomto rozhodnutí sice není výslovně uveden pozemek parc. č. 2883/3, nicméně přílohu rozhodnutí tvoří mapový podklad, z něhož je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že tento pozemek do uvedené honitby patří. Pozemek parc. č. 2883/3 byl původně součástí reciproční směny honebních pozemků mezi Honebním společenstvem Brumov – Bylnice a společností Lesy České republiky, s.p. za účelem vytvoření honiteb v souladu se zákonem č. 270/1992 Sb., o myslivosti. V souladu s § 69 odst. 1 zák. č. 449/2001 Sb. byla honitba ev. č. 519 „Sidonie – Cigán“ vlastníkem honitby uvedena do souladu s tímto zákonem prohlášením jejího vlastníka ze dne 8. 10. 2002, jež bylo přijato rozhodnutím Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství, ze dne 30. 10. 2002, č.j. ŽP/02/10367/Ho. Nic na tom nemění ani předložená dohoda ze dne 14. 5. 2003 ve věci přičlenění honebního pozemku, která je součástí žádosti. Lze ji totiž spíše vyložit jako dohodu vlastníka honitby a zástupce vlastníka honebního pozemku o způsobu zaplacení nájemného za výkon práva myslivosti na honebních pozemcích vlastníka pozemku parc. č. 2883/3 v rámci vlastní honitby společnosti Lesy České republiky, s.p. pro další období.“.*

Podle zdejšího soudu výše citované odůvodnění svědčí nepochybně o tom, že prvostupňový orgán hodnotil důkazy a dovozoval z nich skutkový závěr, že pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, je součástí honitby Sidonie-Cigán. Rozhodoval tedy na základě správní úvahy po hodnocení listinných důkazů, kdy je přitom z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu zřejmé, že musel posuzovat, zda se v případě pozemku p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, jedná o tytéž pozemky, jež byly schváleny k užívání osobě zúčastněné na řízení a jež byly posléze uznány jako pozemky honitby.

Proto prvostupňovým orgánem vydaný správní akt označený jako osvědčení je podle obsahu nepochybně rozhodnutím, kterým byla deklarována existence právního vztahu. Osvědčení prvostupňového orgánu tedy představuje materiální rozhodnutí o žádosti žalobce a zasahuje tak do jeho právní sféry. I přes formální označení „osvědčení“ je proto nutno na žalobou napadené osvědčení nahlížet jako na prvostupňové správní rozhodnutí. Ostatně i samotná struktura odůvodnění „osvědčení“ představuje řešení sporné otázky městským úřadem.

Proti rozhodnutím vydaným podle § 142 správního řádu je podání odvolání přípustné. Přestože rozhodnutí označené jako osvědčení obsahovalo poučení, že proti němu není odvolání přípustné, žalobce v návaznosti na tentýž den vydané usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti podal k žalovanému odvolání, které podle obsahu jednoznačně směřuje nejen proti samotnému procesnímu postupu prvostupňového správního orgánu, spočívajícím v zastavení správního řízení, ale především žalobce v odvolání zpochybňuje celý postup prvostupňového orgánu, který podle žalobce neměl správní řízení zastavit, neboť pro spornost věci nemohl vůbec aplikovat § 142 odst. 2 správního řádu a vydat ve věci osvědčení. Přes formální označení odvolání jako odvolání proti usnesení ze dne 16.4.2014, č.j. MUVK/7314/2014/ŽP (o zastavení správního řízení), je zřejmé, že odvolání materiálně směřuje proti oběma správním aktům prvostupňového orgánu a že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí oba správní akty žalovaný materiálně přezkoumal. Žalovaný se totiž v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil po obsahové stránce se správní úvahou prvostupňového orgánu provedenou v „osvědčení“ a neshledal důvodnou námitku spornosti věci s tím, že podle skutkových podkladů má žalovaný za to, že pozemek p.č. 2883/3, k.ú. Brumov, byl do honitby začleněn již v době jejího uznání a v návaznosti na tuto svoji úvahu žalovaný odvolání zamítnul.

Takový popsany postup žalovaného a prvostupňového správního orgánu byl však nesprávný a žalovaný stejně jako prvostupňový správní orgán zatížili svoje rozhodnutí nezákonností, která spočívá v tom, že prvostupňový orgán formou „osvědčení“ závazně vyřešil sporné skutečnosti a nesprávně řízení o žádosti žalobce s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil. Žalovaný pak tento nesprávný procesní postup potvrdil a přitom věcně po materiální stránce „přezkoumal“ osvědčení. Žalovaný však měl „osvědčení“, coby materiálně správní rozhodnutí o žádosti z procesních důvodů zrušit, a to stejně jako usnesení o zastavení řízení, neboť prvostupňový správní orgán v dané věci pochybil, pokud postupoval podle § 142 odst. 2 správního řádu.

Soud proto z výše uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

K návrhu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí ze dne 9.3.1993, č.j. zem 720/64/93-Ho, o uznání honitby a rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky,

odboru životního prostředí, ze dne 10.2.2003, č.j. ŽP/2280/2003, soud konstatuje, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. S ohledem na výše citované ustanovení rozhodnutí zmiňovaná žalobcem nejsou předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci. Jde o rozhodnutí, na něž bylo odkazováno v osvědčení. Soud se tedy v tomto řízení návrhem na vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí z roku 1993 a 2003 zabývat nemůže.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu prokazatelné náklady spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem (§ 35 odst. 2 s.ř.s.) za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částky 2 142 Kč jako částky odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu